

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 324/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., R., zastúpeného advokátom JUDr. Mgr. Š. B., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 13 C/232/2008 z 5. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2012 doručená sťažnosť P. M., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a porušenie všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokolu č. 12 k dohovoru“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C/232/2008 z 5. marca 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 20. novembra 2008 v spojení s pripustenou zmenou návrhu uznesením okresného súdu z 8. apríla 2010 domáhal vyslovenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ktorým malo byť osvedčenie o vydržaní proti odporcom v 1. až 5. rade. Sťažovateľ uvádza, že uvedené osvedčenie bolo urobené „*formou notárskej zápisnice z 19. mája 2008, sp. zn. N 174/2008, NZ 20820/2008 a pokračovanie notárskej zápisnice z 18. septembra 2008, sp. zn. N 174/2008, NZ 20820/2008, ktorým boli v prospech odporkyni v 1. rade osvedčené – prevedené 3/4 nasledovných nehnuteľností...*“, a okresný súd žiadal, aby tento „*právny úkon*“ – osvedčenie o vydržaní vyhlásil za neplatný a odporcov zaviazal nahradiť trovy konania. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že v priebehu konania zistil, že osvedčenie o právnej skutočnosti vydané notárom na žiadosť účastníka je verejnou listinou, na ktorej sa nachádza iba záznam o ním uvedených skutočnostiach, preto „*som zmenil žalobu o neplatnosť právneho úkonu na: Žaloba o určenie, že žalovaná v 1/ rade nespĺňa podmienky oprávnenej držby*“. Sťažovateľ tak urobil podaním z 2. januára 2012.

Okresný súd uznesením z 5. marca 2012 o návrhu sťažovateľa rozhodol tak, že nepripustil zmenu návrhu, pričom v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že „súd... zmenu návrhu nepripustil, nakoľko výsledky doterajšieho dokazovania by nemohli byť podkladom pre konanie o takto zmenenom návrhu. Súvisí to nielen s evidentne rozdielnou právnou povahou petitu v doterajšom znení (žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu – osvedčenia o vydržaní) v porovnaní so žiadanou zmenou petitu (určenie, že odporkyňa v rade 1) nesplnila podmienky oprávnenej držby, preto nie je spoluvlastníčkou nehnuteľností) a samozrejme s tým spojenými právnymi nárokmi ako takými, ale je to napokon zrejmé aj z doterajšieho okruhu účastníkov, keď podľa doterajšieho petitu žaloba smeruje proti odporcom v rade 1) až 5), a naproti tomu zo žiadanej zmeny petitu vyplýva, že by po jeho pripustení návrh smeroval už len proti odporkyni v rade 1). Dokazovanie by sa po pripustení takejto zmeny návrhu muselo uberať úplne iným smerom ako v doterajšom priebehu konania.“.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že tým, že „mi okresný súd nepripustil zmenu návrhu podania datovaného dňa 02.01.2012, ktoré som osobne súdu doručil dňa 05.01.2012 mi vzniká ujma, a to tým, že pokiaľ podám novú žalobu a dostane sa na prejednávanie, bude to značný čas, budú sa musieť opakovať úkony súdu, ktoré už boli vykonané, t. j. celé konanie bude neekonomické a zdĺhavé...“.

Predsa ak zmenu návrhu ústava a zákon - §95 ods. 2 O. s. p. ju umožňuje urobiť, potom je povinný to spraviť. V opačnom prípade je to diskriminačné a je v rozpore s čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Tým, že notárka JUDr. K. vydala nezákonné osvedčenie o vydržaní mi znemožnila uplatniť si predkupné právo na osvedčované pozemky, preto mi odoprela vlastníť osvedčené podiely, čo je v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Notárka mi v danom prípade porušila čl. 1 Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

Mám zato, že Okresný súd Žilina uznesením zo dňa 05.03.2012 sp. zn. 13C/232/2008-237 mi porušil právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré mi garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ako aj článok č. 1 bod. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Sťažovateľ namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy videl v tom, že „*predmetným uznesením mi okresný súd zmaril možnosť domôcť sa svojho práva*“.

Sťažovateľ v ďalšej časti svojej argumentácie už iba citoval príslušné články ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 k dohovoru a tvrdil porušenie svojich označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a protokolu č. 12 k dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezhom v takomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľa: P. M. na spravodlivé súdne konanie a právo na súdnu ochranu upravené v čl. 2 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 05.03.2012, sp. zn. 13C/232/2008-237.

2. Základné právo sťažovateľa: P. M. na vlastníetie majetku upravené v čl. 20 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 05.03.2012, sp. zn. 13C/232/2008-237.

3. Základné právo sťažovateľa: P. M. na vlastníetie majetok upravený v čl. 20 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky a právo na všeobecný zakáz diskriminácie zaručené v čl. 1 Protokol č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 05.03.2012, sp. zn. 3C/232/2008-237.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 05.03.2012, sp. zn. 13C/232/2008-237 a prikazuje Okresnému súdu, aby vo veci samej vydal uznesenie, ktorým pripusti zmenu návrhu.

5. Sťažovateľovi: P. M., priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5000,-€. (slovom: Päťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Právnomu zástupcovi sťažovateľa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na jeho účet JUDr. Mgr. Š. B., a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že argumentácia sťažovateľa v sťažnosti je zmätočná, vágna a nekonkrétna. Jadrom sťažovateľových námietok je vlastne nesúhlas s napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd nepripustil sťažovateľom navrhovanú zmenu petitu jeho žaloby. Na vydanie napadnutého uznesenia okresného súdu podľa názoru sťažovateľa neboli splnené podmienky, respektíve nebol dôvod. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domnieva, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ostatných označených práv.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa ustanovenia § 95 ods. 2 OSP súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu...

Okresný súd napadnuté uznesenie, ktorým nevyhovел návrhu sťažovateľa na zmenu žaloby, odôvodnil práve s poukazom na už citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, pričom uviedol, že *„výsledky doterajšieho dokazovania by nemohli byť podkladom pre konanie o takto zmenenom návrhu. Súvisí to nielen s evidentne rozdielnou právnou povahou petitu v doterajšom znení (žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu – osvedčenia o vydržaní) v porovnaní so žiadanou zmenou petitu (určenie, že odporkyňa v rade 1) nesplnila podmienky oprávnenej držby, preto nie je spoluvlastníčkou nehnuteľností) a samozrejme s tým spojenými právnymi nárokmi ako takými, ale je to*

napokon zrejmé aj z doterajšieho okruhu účastníkov, keď podľa doterajšieho petitu žaloba smeruje proti odporcom v rade 1) až 5), a naproti tomu zo žiadanej zmeny petitu vyplýva, že by po jeho pripustení návrh smeroval už len proti odporkyni v rade 1). Dokazovanie by sa po pripustení takejto zmeny návrhu muselo uberať úplne iným smerom ako v doterajšom priebehu konania.“.

Podľa názoru ústavného súdu je citovaná argumentácia okresného súdu v napadnutom uznesení dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením okresného súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, okresný súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepripustil navrhovanú zmenu návrhu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení okresného súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Navyše, posúdenie správnosti úvahy súdu je otázkou skutkovou, ktorú ústavnému súdu neprináleží hodnotiť.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), túto časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

Vo vzťahu k týmto označeným právam sťažovateľ v sťažnosti nepredstrel žiadne relevantné argumenty podopreté právnymi a skutkovými okolnosťami, z ktorých by malo vyplývať porušenie toho-ktorého označeného práva napadnutým uznesením okresného súdu. Z tohto pohľadu odôvodnenie časti sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru úplne chýba a čo sa týka odôvodnenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, je toto odôvodnenie nelogické, pretože podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu týchto práv malo dôjsť tým, že *„notárka vydala nezákonné osvedčenie o vydržaní mi znemožnila uplatniť si predkupné právo na osvedčované pozemky, preto mi odoprela vlastníť osvedčené podiely, čo je v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... notárky mi v danom prípade porušila čl. 1 Dodatkový protokol k Dohovoru...“*, a nie napadnutým uznesením okresného súdu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Odôvodnenie sťažnosti tvorí esenciálnu náležitosť každej sťažnosti, bez nej nie je možné posúdiť, v čom spočíva tvrdené porušenie základného práva alebo slobody, a vzhľadom na to, že ústavný súd ex offio neskúma všetky možné aspekty označených základných práv alebo slobôd sťažovateľom napadnutým rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci, ale len na základe racionálnych riadne odôvodnených námietok sťažovateľa, preto nie je ani oprávnený nahrádzať, respektíve dopĺňať argumentáciu sťažovateľa, ktorá by svedčila v prospech vyslovenia porušenia toho-ktorého označeného práva alebo slobody.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať ex offio (z úradnej povinnosti). Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 47/2012).

Ústavný súd berúc do úvahy všetky uvedené dôvody a aspekty s prihliadnutím na procesnú ekonómiu ani nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti, pretože vo vzťahu k namietanému porušeniu práv hmotného charakteru podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné konštatovať aj zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08) a už uvedené závery v bode 1 druhej časti odôvodnenia tohto

rozhodnutia (o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, respektíve spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepredostrel žiadny rozumný dôvod, ktorým bo bolo možné predpokladať jeho ústavnoprávny rozmer (porušenia označeného práva), pričom ústavný súd, ako už uviedol, považuje za neprípustné, aby sám bez riadneho návrhu a zdôvodnenia zo strany sťažovateľa takéto súvislosti skúmal či vyhľadával.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

3. K namietanému porušeniu základného práva „na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ napadnutým uznesením okresného súdu

Ústavný súd vo vzťahu k takto označenému základnému právu sťažovateľom v sťažnosti konštatuje, že čl. 48 ods. 2 ústavy upravuje viacero aspektov práva na súdnu ochranu. Vzhľadom na to, že ani s prihliadnutím na celkový obsah sťažnosti nebolo možné identifikovať, ktoré čiastkové právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy mal sťažovateľ na mysli, a to najmä preto, že k namietanému porušeniu neidentifikovaného práva podľa tohto článku úplne absentuje akákoľvek argumentácia, ústavný súd túto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

4. Ústavný súd sa v neposlednom rade musel vysporiadať aj s námietkou sťažovateľa, že napadnutým uznesením okresného súdu malo dôjsť k porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje nedostatok svojej právomoci, pretože Slovenská republika predmetný protokol č. 12 k dohovoru zatiaľ neratifikovala, preto ani uvedený protokol nemohol vstúpiť do účinnosti, a teda nie je záväzný pre Slovenskú republiku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

5. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol vysloviť porušenie „*základného práva... upraveného v čl. 2 ods. 2... Ústavy...*“ napadnutým uznesením okresného súdu. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (napr. IV. ÚS 70/2011) a neformuluje žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania, preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť jeho porušenie (napr. III. ÚS 119/2011). Z uvedeného dôvodu je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012